

Kelemen Lajos

Az istálló, és karácsony

Innen egyszerű barom jár ki –
engedjük kicsit az ég alá; legel, nem nyugtalan,
ha kimozogta magát, tereljük haza.
S az istálló – nyirkos, vak fal-köz, csupált:
lassan a belső élet is. A tört ablakon menny villan be:
s méltónak hozzá épp ideszületik, ki bölcsőjéül tud
s gondjával kint-bent mindent.
Király és áldozat.
Egy sötét műhely sarkában talán már
készül is keresztje.
A látvány most még old – hitünkben képszerű:
ahogy reccsenve nyílik a féljató.
„Nézz föl!” A pára zápora fönnakadt a mestergerendán;
tömény, fakó kenet –
szegény világunk ege se különb, de megcsillan,
amint lentről fényt vetnek rá, finom ellentétként,
a szülés utáni verejték drága gyöngyei.